

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. JUDr. Petrem Hrnčířem, advokátem, se sídlem Praha 1, Na Poříčí 1079/3a, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Policejní prezidium, se sídlem Praha 7, Strojnická 935/27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 1.4.2011, č.j.: PPR-27407-14/ČJ-2010-99KP

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 1.4.2011, č.j.: PPR-27407-14/ČJ-2010-99KP se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.036,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petra Hrnčíře, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí policejního prezidenta, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ve věcech služebního poměru ze dne 1.9.2010 č. KVYS-2546/2010, kterým bylo podle ust. § 155 a § 156 odst. 1 a odst. 2 přiznáno odchodné ve výši 249 726 Kč, které se vyplátí jednorázově do 30 dnů ode dne skončení služebního poměru.

V odůvodnění se odvolací orgán zabýval nejprve tím, zda napadené rozhodnutí bylo vydáno příslušným služebním funkcionářem ve smyslu zákona č. 361/2003 Sb. a služebních předpisů, a zda je policejní prezident oprávněn projednávat odvolání. Policejní prezident na základě zmocnění uvedeného v ust. § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. stanovil rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru a to závazným pokynem č. 42/2010 o personální pravomoci, ve znění závazného pokynu č. 63/2010. Náместek ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina podle čl. 8 písm. b) uvedeného pokynu rozhoduje v dalších věcech služebního poměru policistů, které ustanovuje na služební místa. Žalobce byl naposled zařazen pod personální pravomocí náместka ředitele krajského ředitelství policie, tedy napadené rozhodnutí podle policejního prezidenta vydal příslušný služební funkcionář. Podle § 190 odst. 6 věty první je odvolacím orgánem služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. V projednávané věci by se jednalo o ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina. V době odvolacího řízení však byl náместkem ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina plk. Mgr. M. T. V době odvolacího řízení však byl již ustanoven ředitelem Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, a proto věc postoupil z důvodu právní jistoty policejnímu prezidentu, jako nadřízenému služebnímu funkcionáři. Policejní prezident dále uvedl, že po zvážení všech skutečností a z důvodu právní jistoty žalobce vztáhl pravomoc k rozhodnutí o odvolání jako nadřízený služební funkcionář ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina na sebe.

Dále shledal policejní prezident předmětné prvoinstanční rozhodnutí odůvodněným a tedy i přezkoumatelným.

Ze spisového materiálu podle policejního prezidenta vyplývá, že žalobce byl přijat do služebního poměru příslušníka dnem 1.3.1978 a dne 28.6.2010 požádal podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb. o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Této žádosti bylo vyhověno a vydáno personální opatření s tím, že služební poměr skončí podle § 42 odst. 5 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb. uplynutím 2 kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti. Na základě této právní skutečnosti bylo napadeným rozhodnutím podle § 155 a § 156 zákona č. 361/2003 Sb. přiznáno odchodné ve výši 249 726 Kč, přičemž bylo odchodné přiznáno za výkon služby v trvání 32 roků ve služebním poměru. Pro účely zvýšení základní výše odchodného podle § 156 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. bylo započteno 26 roků. Odchodné bylo vypočteno z měsíčního služebního příjmu podle ust. § 166 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. (průměrný hrubý služební příjem za předchozí kalendářní rok, tj. rok 2009), který činí 41 621 Kč. Protože částka vypočítaného odchodného přesáhla šestinásobek měsíčního služebního příjmu, bylo odchodné přiznáno v nejvyšší zákonné výměře. Průměrný hrubý měsíční služební příjem žalobce za předchozí kalendářní rok 2009 činil částku 41 621 Kč. Naproti tomu průměrný hrubý měsíční služební příjem za předchozí 3 roky 2007 až 2009 činil pouze částku 40 644 Kč, tedy nižší částku, která je pro žalobce nevýhodná. Pro stanovení odchodného žalobce byla podle policejního prezidenta správně vzata částka 41 621 Kč.

Dále policejní prezident uvedl, že s ohledem na podmínku uvedenou v ust. § 156 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., tj. nejvyšší výměra odchodného činí šestinásobek měsíčního služebního příjmu, náleží žalobci ze zákona šestinásobek měsíčního služebního příjmu tj. částka 249 726 Kč, tedy částka, jež je vyjádřena v napadeném rozhodnutí.

K námitce žalobce ohledně dlužné částky nezohledněné v odpracovaných hodinách z let 2007, 2008, 2009, policejní prezident odkázal na své rozhodnutí vydané pod č.j. PPR-27407-13/ČJ-2010-99KP.

Žalobce v žalobě namítal, že výše jeho měsíčního služebního příjmu za období, které je relevantní pro výpočet jeho odchodného, byla nesprávně vypočtena v důsledku toho, že mu za výkon jeho služby v Integrovaném operačním středisku Vysočina nebyl vyplácen plat ve výši odpovídající počtu žalobcem odpracovaných hodin v období let 2007, 2008, 2009. Žalobce nezpochybňuje způsob výpočtu odchodného, ale jeho výši. Podle jeho názoru nebyla správně určena výše jeho služebního příjmu za relevantní období. Tímto faktem se však podle žalobce policejní prezident nezabývá. Dle názoru žalobce měl policejní prezident přezkoumat výši jeho služebního příjmu za relevantní období a na základě správně zjištěné výše služebního příjmu žalobce určit správnou výši jeho odchodného.

Žalobce rovněž namítal procesní vady napadeného rozhodnutí, kdy za zcela zásadní vadu řízení o odvolání považoval jeho nesoulad s ust. § 181 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., které stanoví, že rozhodnutí musí být vydáno příslušným služebním funkcionářem. Žalobce uvedl, že podle ust. § 190 odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb. je odvolacím orgánem služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno náměstkem ředitele Krajského ředitelství policie Vysočina, a proto podle žalobce nemohl v odvolacím řízení rozhodovat policejní prezident, ale ředitel Krajského ředitelství policie kraje Vysočina. Podle žalobce je pak z pohledu práva nepodstatné, že pozice ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina byla v době rozhodování o odvolání personálně obsazena totožnou osobou, jako v případě prvoinstančního rozhodnutí, tj. Mgr. M. T.

Dále žalobce namítal, že byl během řízení zmatečně informován o tom, jaký orgán v řízení vůbec rozhoduje. Celý proces řízení o odvolání považuje žalobce za zmatečný a v rozporu se zákonem.

Ve vyjádření k žalobě se policejní prezident zabýval námitkami žalobce a v závěru navrhl žalobu zamítnout.

Při ústním jednání konaném dne 14.5.2015 pak účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pro danou věc nachází především rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina pro VS ve věcech služebního poměru ze dne 1.9.2010 číslo: KVYS-2546/2010, odvolání žalobce ze dne 15.9.2010 a žalobou napadené rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 1.4.2011 č.j.: PPR-27407-14/ČJ-2010-99KP.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba je v podstatné míře důvodná. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v záležitosti stanovení příslušnosti policejního prezidenta jakožto orgánu, který rozhodoval o odvolání. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že policejní prezident se zabýval tím, zda ve věci správně v prvním stupni rozhodoval náměstek ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina a konstatoval, že jeho příslušnost dána byla. Nicméně z napadeného rozhodnutí již nelze zjistit spolehlivě, z jakého důvodu a s odkazem na jaké právní normy zákona o služebním poměru se policejní prezident ujal rozhodování o odvolání, tedy vztáhl na sebe pravomoc rozhodnout o odvolání. Předmětné napadené rozhodnutí obsahuje jenom v podstatě dvě věty k tomu, s tím, že věc byla pro odvolací řízení postoupena policejnímu prezidentovi z důvodu právní jistoty a se stejnou argumentací tedy opět s odkazem na důvod právní jistoty pak policejní prezident na sebe vztáhl pravomoc k rozhodnutí. Toto odůvodnění dle názoru soudu nelze akceptovat jako dostatečně srozumitelné, protože především není zřejmé, o jaké normy zákona o služebním poměru se opírá, kdy jaksi v tomto odůvodnění není žádný odkaz na normy, které by takovou situaci upravovaly, uveden, ačkoliv nepochybně podle ust. § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru ve věcech služebního poměru policejní prezident rozhoduje, platí to jenom v tom rozsahu, není-li dále stanoveno jinak. Jinak je pak právě stanoveno pro situace, které rozhodoval náměstek ředitele krajského ředitelství, ale zákon o služebním poměru nemá zvláštní ustanovení o tom, jak postupovat v případě, kdy by o odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství měl rozhodovat krajský ředitel, který je toutéž osobou, která rozhodovala původně v první instanci.

V každém případě tedy neobsahuje zákon o služebním poměru ustanovení, z něhož by bylo možno jaksi jednoznačně a bezrozporně učinit závěr, že z důvodu právní jistoty má v takovém případě rozhodovat policejní prezident.

Soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci tedy rozhodl o odvolání jiný služební funkcionář, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé proč. Odvolací správní orgán se k otázce příslušnosti vyjádřil vlastně v prvním, resp. v druhém odstavci textu odůvodnění, nicméně tam především řešil otázku toho, zda bylo správné, že ve věci v první instanci rozhodoval náměstek ředitele krajského ředitelství. V tomto směru tedy není jaksi pochyb, není v tomto směru dána žádná vada k tomu, proč se věci v odvolacím řízení zabýval policejní prezident. Je tam však ovšem jedna jediná věta, kde se říká, že v průběhu odvolacího řízení byl ustanoven ředitelem krajského ředitelství Mgr. M. T., který byl v době nalézacího řízení náměstkem ředitele Krajského ředitelství kraje Vysočina, a proto věc postoupil z důvodu právní jistoty policejnímu prezidentovi jako nadřízenému služebnímu funkcionáři. Pro takový postup není ve služebním zákoně žádná zákonná opora. Ostatně policejní prezident ani tento svůj postup, ani skutečnost, že o odvolání rozhodl sám, nijak neodůvodnil odkazem na jakékoliv normy zákona o služebním poměru. Pojem právní jistota zákon o služebním poměru vůbec nezná a není to tedy žádný legální důvod proto, aby o odvolání mohl místo služebního funkcionáře rozhodovat služební funkcionář jiný. Na věci nic nemění ani ta skutečnost, že policejní prezident je ředitelem bezpečnostního sboru ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru, když je tedy zároveň v tomto ustanovení výslovně stanoveno, že ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, tedy policejní prezident, není-li dále stanoveno jinak. Právě vzhledem k tomu, že služební zákon dále tedy stanoví jinak a stanoví tedy příslušnost krajského ředitele

rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí náměstka, pak tedy jaksi není zřejmá žádná bezprostřední a přímá cesta, jakou by se rozhodování o odvolání proti rozhodnutí náměstka krajského ředitele mohlo bezprostředně dostat do rukou policejního prezidenta, např. pro situaci, kdy by o tom odvolání měla rozhodovat tatáž osoba, která rozhodovala v první instanci. Policejní prezident ani v předmětném rozhodnutí k tomuto žádnou úvahu dál nevedl a podle soudu je tedy v této části rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Dále soud dal za pravdu žalobci v tom, když ten vytýkal, že napadené rozhodnutí, resp. jeho odůvodnění je nepřezkoumatelné v té části, kde se policejní prezident vypořádal s jeho námitkou ohledně dlužné částky, která nebyla zohledněna v odpracovaných hodinách v letech 2007, 2008, 2009 a kde se tedy policejní prezident s touto námitkou vypořádal pouze tak, že odkázal na své rozhodnutí vydané tentýž den pod č.j. PPR-27407-13/ČJ/2010-99KP. Zdejší soud má za to, že vypořádání se s řádně uplatněnými žalobními námitkami pouze pomocí odkazu na jiné rozhodnutí správního orgánu není možné. Takový způsob vypořádání námítky uplatněné v odvolání nelze akceptovat, neboť je v podstatě nepřezkoumatelný, protože z odůvodnění aktuálně přezkoumávaného rozhodnutí nelze zjistit nic o tom, jaké důvody vedly policejního prezidenta k tomu, že se s touto námitkou vypořádal tak, jak se s ní vypořádal, když v podstatě z tohoto způsobu vypořádání ani nelze spolehlivě určit, zda jí tedy vyhověl, nebo zda ji zamítl. Protože minimálně to by rozhodnutí odvolacího orgánu mělo obsahovat. Tedy jasné vyjádření, jak se k té či oné odvolací námitce odvolací orgán postavil, zda jí vyhověl, nebo nikoliv. V tomto rozsahu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a soudu tedy nezbylo, než je zrušit a vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje odměna za zastupování advokátem za dva úkony právní služby po 2 100 Kč a dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast při jednání) a čtyři paušální náhrady po 300 Kč [§ 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění]. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s.ř.s. se náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %). Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným částka 16 036 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. května 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová